BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LIV ■ NÚM. 37 | 14 de setembre de 2025 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Retornar l'esperança, eixugant les llàgrimes

Estimats germans i germanes:

Demà, dilluns, Roma acull el Jubileu de la Consolació. Es tracta d'un esdeveniment al qual estan convidades, de manera particular, les persones que estan travessant un moment de dolor i aflicció a causa de la malaltia, el dol, la violència, l'abús o el maltractament.

Els assistents peregrinaran a la Porta Santa per a, després, rebre el sagrament de la reconciliació a les esglésies jubilars. A la tarda, participaran en una vigília d'oració amb el Sant Pare, en la Basílica de Sant Pere, on mantindran una trobada amb el papa Lleó XIV sota el tema «Retornar l'esperança, eixugant les llàgrimes».

Quanta bellesa amaga contemplar «l'ofici de consolar que Crist el nostre Senyor porta», comparant-lo amb el mode en què «uns amics solen consolar els altres», va escriure sant Ignasi de Loiola, en els seus reconeguts *Exercicis* (*EE*, 224). Per al fundador de la Companyia de Jesús, el Senyor Ressuscitat compleix amb els seus deixebles una missió idèntica a la de l'Esperit Sant: consolar, ser la font del major consol.

Tot és do de l'Esperit, insisteix sant Ignasi. Amb ell, girem la mirada a aquest Jubileu de la Consolació que ens recorda que ser bàlsam en la ferida de qui sofreix és la manera més bella d'estar prop de l'Amor del Ressuscitat.

Sant Pau, en un dels relats de la seva conversió, confessa que el seu únic desig és «conèixer la força de la seva resurrecció i poder entrar en comunió amb els seus sofriments» (cf. *Flp* 3,10). I ho va fer realitat quan va arribar a dir «ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (*Gal* 2,20).

En Crist, tots som un. I també en Ell, el dolor adquireix un sentit quan es viu com un camí de redempció, purificació i santificació. Si, per contra, llevem a Déu de l'equació, el dolor purificat per mitjà de l'amor és només un verb sense sentit. Crist va patir per nosaltres, deixant-nos un exemple perquè seguim les seves petjades (cf. *1Pe* 2, 21); i, en la seva Passió, en aquest sacrifici redemptor, trobem el veritable sentit del sofriment. Ell va triar el camí de la creu per a mostrar-nos el valor de l'amor portat fins a l'extrem, perquè no es fes la seva voluntat, sinó la del Pare (cf. *Lc* 22,42).

Avui, com Ell i com aquests germans que pateixen i que demà travessaran la Porta Santa de l'Amor santificat per mitjà de la Creu, oferim els nostres dolors, malalties i angoixes, perquè totes les nostres dificultats adquireixin un valor etern i comprenguem, d'una vegada i per sempre, que Déu eixugarà totes les llàgrimes dels nostres ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment (cf. *Ap* 21,4). Ell, enmig de la tribulació, fa noves totes les coses. Confiem amb esperança: Ell ha vençut el món! (cf. *Jn* 16,33).

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El bon samarità

La paràbola del bon samarità (*Lc* 10,25-37), com tants altres textos bíblics, forma part del nostre bagatge cultural.

En la nostra llengua l'expressió «ser un bon samarità» s'aplica a la persona disposada a donar un cop de mà a qui està necessitat d'ajuda urgent. Ara bé, fer-se proïsme no és una cosa que sorgeix de forma espontània. Requereix una disposició interior i un entrenament que podríem anomenar espiritual. A la paràbola són tres (en la vida real solen ser molts) els que passen al costat del malferit, però només el samarità se'n compadeix. La seva compassió el porta a aturar-se i a fer-se proïsme del moribund. Dels tres vianants és l'únic que estava preparat per donar aquest pas.

En el relat de Lluc tot comença arran d'una pregunta malintencionada. Un mestre de la Llei pregunta a Jesús qui és el seu proïsme segons l'ensenyament continguda en la Torà, al que aquest respon: «el proïsme ets tu mateix cada vegada que et fas proïsme d'una persona que et necessita». Dit d'una altra manera, les persones necessitades són les que t'ofereixen la possibilitat d'estimar. Saber qui són aquests altres no té importància. El que en realitat importa és prendre consciència que jo soc el proïsme de qualsevol persona necessitada que Déu posa en el meu camí.

Dra. Núria Calduch-Benages

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Devolver la esperanza, secando las lágrimas

Estimados hermanos y hermanas:

Mañana, lunes, Roma acoge el Jubileo de la Consolación. Se trata de un evento al que están invitadas, de manera particular, las personas que están atravesando un momento de dolor y aflicción a causa de la enfermedad, el luto, la violencia, el abuso o el maltrato.

Los asistentes peregrinarán a la Puerta Santa para, después, recibir el sacramento de la reconciliación en las iglesias jubilares. Por la tarde, participarán en una vigilia de oración con el Santo Padre, en la Basílica de San Pedro, donde mantendrán un encuentro con el papa León XIV bajo el tema «Devolver la esperanza, secando las lágrimas».

Cuánta belleza esconde contemplar «el oficio de consolar que Cristo nuestro Señor trae», comparándolo con el modo en el que «unos amigos suelen consolar a los otros», escribió san Ignacio de Loyola, en sus reconocidos *Ejercicios* (*EE*, 224). Para el fundador de la Compañía de Jesús, el Señor Resucitado cumple con sus discípulos una misión idéntica a la del Espíritu Santo: consolar, ser la fuente del mayor consuelo.

Todo es don del Espíritu, insiste san Ignacio. Con él, volvemos la mirada a este Jubileo de la Consolación que nos recuerda que ser bálsamo en la herida de quien sufre es la manera más bella de estar cerca del Amor del Resucitado.

San Pablo, en uno de los relatos de su conversión, confiesa que su único deseo es «sentir en mí el poder de su resurrección y la solidaridad en sus sufrimientos» (cf. *Flp* 3,10). Y lo hizo realidad cuando llegó a decir «ya no soy yo, sino que es Cristo quien vive en mí» (*Gál* 2,20).

En Cristo, todos somos uno. Y también en Él, el dolor adquiere un sentido cuando se vive como un camino de redención, purificación y santificación. Si, por el contrario, quitamos a Dios de la ecuación, el dolor purificado por medio del amor es sólo un verbo sin sentido. Cristo padeció por nosotros, dejándonos un ejemplo para que sigamos sus huellas (cf. *1Pe* 2,21); y, en su Pasión, en ese sacrificio redentor, encontramos el verdadero sentido del sufrimiento. Él escogió el camino de la cruz para mostrarnos el valor del amor llevado hasta el extremo, para que no se hiciese su voluntad, sino la del Padre (cf. *Lc* 22,42).

Hoy, como Él y como estos hermanos sufrientes que mañana atravesarán la Puerta Santa del Amor santificado por medio de la Cruz, ofrecemos nuestros dolores, enfermedades y angustias, para que todas nuestras dificultades adquieran un valor eterno y comprendamos, de una vez y para siempre, que Dios enjugará las lágrimas de nuestros ojos y no habrá más muerte, ni luto, ni llanto, ni pena (cf. *Ap* 21,4). Él, en medio de la tribulación, hace nuevas todas las cosas. Confiemos con esperanza: ¡Él ha vencido al mundo! (cf. *Jn* 16,33).

† Sergi Gordo Rodríguez
Obispo de Tortosa

Confirmacions al Perelló

El dissabte 3 de maig, la parròquia del Perelló va acollir amb molta alegria la visita del bisbe Sergi, que va administrar el sagrament de la Confirmació a 11 joves.

Com a catequista, puc dir que aquest curs ha estat molt enriquidor. Els joves han conegut millor Jesucrist i el seu missatge, i també han après valors útils per a la vida. Jo, per part meva, he tornat a sentir-me jove gràcies a les seves virtuts i inquietuds.

La celebració, acompanyada d'una homilia encoratjadora del bisbe, va ser molt emotiva.

Després de la missa, el bisbe Sergi, amb la seva senzillesa i proximitat, va saludar familiars i amics dels confirmats.

Salvador Pallarés Llaó

Trobada dels seminaristes del curs propedèutic a la diòcesi de Tortosa

El divendres 13 de juny, un grup de seminaristes que han completat el curs propedèutic, procedents de diverses diòcesis de Catalunya, van viure una jornada formativa i fraternal a la diòcesi de Tortosa. Els acompanyaven el seu formador, Mn. Jordi Domènech, i el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. David Abadías.

La jornada va començar al Palau Episcopal, on foren acollits pel bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, juntament amb membres del govern diocesà. Tot seguit visitaren el temple de la Reparació, el Museu Diocesà i la Catedral, aprofundint en el patrimoni espiritual i cultural de la diòcesi.

El moment central del matí fou la celebració de l'Eucaristia a la Capella de la Cinta, presidida en un ambient de pregària i senzillesa que va afavorir la vivència comunitària de la fe.

Després, un dinar de germanor al Seminari de Tortosa permeté compartir l'alegria vocacional en un clima distès i fratern. La trobada va reforçar els llaços entre seminaristes i posà de relleu la comunió entre les diferents esglésies locals.

Secretaria general del Bisbat de Tortosa

Unció dels malalts

El diumenge 15 de juny, en el marc de la festa de la Santíssima Trinitat, un bon grup de fidels van rebre el sagrament de vius de la Unció dels Malalts en les tres parròquies de Flix, Riba-roja i Vinebre.

Es tracta d'un bon testimoni per a les nostres parròquies en que un grup de gent afectades per les malalties, vellesa i altres limitacions, venen amb les mans obertes per rebre l'oli dels malalts.

Testimoni que des de la comunitat preguem pels malalts signe de la presència de Jesús entre nosaltres.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix, Riba-roja i Vinebre

Celebració a la Serra d'Almos

El dissabte 14 de juny, el Sr. Bisbe va visitar la parròquia de San Domingo de la Serra d'Almos.

Allí, va presidir l'Eucaristia i va conversar amb els feligresos abans de fer una foto de família per tancar la jornada.

Va ser una celebració molt familiar i emotiva. La presència del nostre Pare i Pastor s'agraeix a les comunitats petites on es viu la fe amb molta constància i fidelitat. Amb molta alegria li vam dir: «Torni a vindre! això fa molt de bé i ens ajuda a seguir endavant.»

El rector

Confirmació d'adults a la Catedral

El diumenge 15 de juny, solemnitat de la Santíssima Trinitat, a la Catedral de Tortosa, en una tarda solellada i calorosa, Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa, va confirmar un grup de 23 adults d'Amposta, l'Ametlla de Mar, Batea, Càlig, Tortosa i la Ràpita, que després d'unes catequesis de preparació a les pròpies parròquies, han rebut el tercer sagrament de la Iniciació Cristiana.

Una Missa concelebrada, en la que el bisbe va destacar en l'homilia, emmarcada en la celebració de la Santíssima Trinitat, la presència de l'Esperit Sant que és el que porta l'Església i el que en el cor dels fidels els fa ser testimonis valents i generosos de Crist arreu del món.

Les salutacions personals després de la foto de família va fer de la reeixida celebració un moment de família i d'amistat.

Confirmació a Sant Jaume Apòstol de Tivissa

El dissabte 14 de juny, la parròquia Sant Jaume Apòstol de Tivissa va viure una jornada molt especial. L'església es va omplir d'alegria i de festa amb motiu de la celebració del sagrament de la Confirmació de catorze joves de la comunitat.

La celebració va estar presidida pel nostre bisbe, que va administrar el sagrament a aquests nois i noies, acompanyats per les seves famílies, padrins i catequistes, en un acte profundament emotiu i ple de significat cristià. Amb aquest pas, els joves es comprometen a viure la fe de manera més conscient i activa dins l'Església.

Demanem a l'Esperit Sant que els nous confirmats siguin testimonis valents de Crist, sal de la terra i llum del món.

Mn. Ruben Garcia Molina
Rector

AGENDA

- **Dilluns 15,** Catedral, a les 19 h, missa pels confrares difunts de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta.
- **Dimecres 17,** Teresianes, a les 18 h, reunió de la Comissió diocesana del Sínode.
- **Divendres 19,** Seminari, a les 10.30 h, reunió del Consell Episcopal. / L'Ampolla, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 20,** Catedral, a les 18 h, Jubileu de l'Arxiprestat Delta-Litoral.
- **Diumenge 21,** El Lloar, a les 10 h, missa. / Garcia, a les 12 h, missa. / La Sénia, a les 18 h, missa en la festa de la Mare de Déu de Pallerols, seguidament processó.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setmana) [He 5,7-9 / Sl 30 / Jo 19, 25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ **Dimarts** [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ **Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Robert Bel·larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i doctora de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ **Dijous** [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ **Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Feliu de Llobregat: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ **Dissabte** [1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ **Diumenge vinent,** XXV de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

Exaltació de la Santa Creu

Lectura del llibre dels Nombres
(Nm 21,4b-9)

En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan
(Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna.

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

Lectura del Libro de los Números
(Núm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían, y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.»

Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpiente quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las obras del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclinad el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentían: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos.

Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

Lectura del santo Evangelio según san Juan
(Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.

Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.»

COMENTARI

«El Fill de l'home ha de ser enlairat perquè tothom tingui vida eterna»

Trenquem avui la llarga llista de diumenges durant l'any per celebrar una festa molt antiga que ja tenia lloc a Jerusalem a partir de l'any 335. A diferència del Divendres Sant avui contemplem joiosos la Creu: és *l'exaltació* de la Santa Creu. Contemplem amb alegria el Crist que dona la seva vida perquè tots tinguem vida eterna. *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna*. Enlairat en la creu. Per això posa l'exemple que hem llegit a la primera lectura: *Com Moisès al desert enlairà la serp.* La creu ens parla de l'amor de Déu: *Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.* Aquest és el desig, aquesta és la voluntat de Déu: que tots els homes tinguem vida eterna. I ho torna a dir Jesús en una formulació diferent: *Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell*. Per això contemplem avui la Creu amb un profund agraïment i amb una fe ben plena. La primera lectura ens parlava *de les serps verinoses* que picaven els israelites. Llavors *Moisès va fer una serp de coure i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure salvava la vida*. Però com diu el llibre de la Saviesa: *Qui el salvava no era allò que contemplava* [la serp] *sinó tu, Senyor que salves tothom*. Era el Senyor, la fe, no la serp el que salvava. Per això veiem en la serp enlairada un símbol del Crist clavat a la creu. I sant Pau en un himne magnífic ens recorda que *Jesucrist que era de condició divina va prendre la condició d'esclau... s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*. Però ara ve el que celebrem avui: *Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom reconegui que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare*. Avui agraïm la creu salvadora; avui creiem de manera especial en l'amor de Crist manifestat en la creu; avui ens sentim cridats a estimar aquest Crist que dona la vida per nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.